

IOANA-CRISTINA DRAGOMIR

POEZII FĂRĂ TITLU

Uneori mă simt plină de savoare și cred că am atâta aromă în trăire, încât aş putea să salvez lumea. Dar mă mai întreb dacă lumea vrea să fie salvată și mai ales dacă vrea să fie salvată de către mine.

Ce mi-e arta? Ei bine, ce fac pe hârtie îmi place să numesc stil de viață. O materializare a trăirii lăuntrice pe care n-o pot alunga.

Am visat mult și cred că de aceea aștern cuvinte pe hârtie, pentru că sunt o visătoare.

Sunt, poate, din viitor sau trecut.

Sunt, poate, ceea ce nu ar trebui sau ar trebui.

Sunt, poate, chiar tu sau oricine altcineva.

Scriu despre iubiri pe care le-am avut și nu le-am avut, dar pe care cred cu tărie că le-au avut alții. Trăiesc prin oameni!

Scriu despre trăirea mea de zi cu zi, anume singurătatea.

Scriu despre mine, uneori nu scriu despre mine, alteori sunt închipuiri care mă bântuie și mă îndeamnă să mușc pixul, ca să scrie mai repede, să nu cumva să-mi fugă ideea.

Sunt ceva ce nici eu nu știu.

Iubesc arta, însă îmi e teamă să n-o fac greșit.

CUPRINS

		22	#13
		23	#14
		24	#15
		25	#16
		26	#17
		27	#18
		28	#19
5	CINE-MI SUNT MIE? CINE MI-E ARTA?	29	#20
		30	#21
9	#1	31	#22
10	#2	32	#23
11	#3	33	#24
12	#4	34	#25
13	#5	35	#26
14	#6	36	#27
15	#7	37	#28
16	#8	38	#29
17	#9	39	#30
18	#10	40	#31
19	#11	41	#32
21	#12	42	#33

43	#34	55	#46
44	#35	56	#47
45	#36	57	#48
46	#37	58	#49
47	#38	59	#50
48	#39	60	#51
49	#40	61	#52
50	#41	63	#53
51	#42	65	#54
52	#43	67	#55
53	#44	69	#56
54	#45	71	#57

#1

Te-am căutat iubite timp
Te-am căutat mereu
Te-am pictat în fel și chip
Te-am cioplit în zeu

Te-am imaginat în oameni
Te-am colorat în vise
Te culegeam din semeni
Tu aveai deja clipele stinse

Te căutam și tu fugeai
Treceai ușor pe lângă mine
Nu strigai nu m-atingeai
Și tu te căutai pe tine

#2

Uite-mă sunt aici
 Mă vezi
 Nici eu
 Sunt cu o existență înapoi
 Și cu un trecut înainte
 Dincolo de ce aveam să fim împreună
 Poate am un pendul în inimă care se mișcă
 Și care îmi menajează bătăile inimii
 Eventual îmi mai mângâie câte o coardă a sufletului
 Nu suntem în concordanță
 Sau suntem
 Iartă-mă noi nu mai suntem

#3

Îți auzeam numele când picăturile ploii
 de ianuarie loveau asfaltul înghețat
 Îți auzeam respirația prin adierea
 vântului ce mângâia copacii goi
 Gol era și sufletul meu fără tine
 Iubite
 Te-aș ruga să vii dar în zadar
 Tu nu m-auzi
 Eu nici atât
 Doar numele printre picături

#4

Ce-mi caut eu în viață
Când sufletul de sticlă zace
Când inima-mi bate în sens invers
Între două respirații mi-e una mută
Și-n sânge se pierde fior cu fior
Amarul de zile prin care mă târăsc
Crezând c-am să domin o junglă

Ce caut eu în viața-mi
Pe care n-o înțeleg
Și care mă alungă clipă cu clipă
De tot ceea ce vreau să am
Dar mi-e frică să obțin
Și nu știu cine sunt și ce vreau de la ea
Sunt doar un muritor ce voi muri cândva

#5

Am intrat într-o zi într-un loc
Din care speram să nu mai ies
Bătea peste mine un vânt cunoscut
Mă îmbrățișa și mă simțeam acasă
Și tot locul mi-era prieten
Și peste tot vedeam bucăți
Pe care ne regăseam
Pe mine și pe tine
Și atunci am știu că mi-am intrat
Singură în suflet